

Orkater zet de kijker op het verkeerde been

Poging tot reconstructie

■ **TOONEEL**

Een echtpaar is net gearriveerd op hun vakantieadres in Oostenrijk en inspecteert het huisje dat ze gehuurd hebben. Dat valt vies tegen. Op de foto's zag het er toch heel anders uit? Ze proberen de teleurstelling voor elkaar te verbergen, maar dat is niet gemakkelijk. Is dit wel de juiste plek om hun ingeslapen huwelijk nieuw leven in te blazen?

De voorstelling *Victor en zijn Vrouw* begint heel concreet. Het gesprekje dat de vrouw met haar echtgenoot Victor voert over de inrichting van het huisje en het uitzicht op de bergen bestaat uit alledaagse koetjes en kalfjes. Maar dan stapt er een tweede 'Victor' het huisje binnen en vindt datzelfde gesprekje op een iets andere toon nogmaals plaats. En daarna herhaalt de hele situatie zich nog eens. Een aan-eenschakeling van vreemde gebeurtenissen volgt en vanaf dat moment is het puzzelen. Wat is hier aan de hand? Zijn ze daadwerkelijk in dat vakantiehuisje, of speelt dit alles zich slechts in het hoofd van de vrouw af?

Twee bijzondere Orkaterduo's hebben voor de gelegenheid de koppen bij elkaar gestoken. Waar Ria Marks en Titus Tiel Groenestege al jaren uitblinken in het maken van bewegingsvoorstellingen (*Bankstel*, *Valse Wals*, *Eiland*), vormt taal bij Geert Lageveen en Leopold Witte juist het uitgangspunt (*Kamp Holland*, *Conijn van Olland*, *De Gouden Eeuw*). In dit geval lijken Lageveen en Witte hun hoofden vooral richting het werk van Marks en Groenestege te hebben laten hangen, want hun teksten zijn voor velerlei interpretatie vatbaar en dat versterkt het associatieve vermogen van *Victor en zijn Vrouw*. Juist dat gevoel dat je als toeschouwer niet precies weet waar je naar zit te kijken is aantrekkelijk. Steeds weer op het verkeerde been gezet worden, alsof je als een Alice in Wonderland achter ieder deurtje weer nieuwe, spannende ontdekkingen doet.

Jammer alleen dat de makers op een gegeven moment toch hebben gemeend concreter te moeten worden. Ze doorbreken de betovering door een

iets te letterlijke verhandeling over de gevolgen van een beroerte, gelardeerd met wetenschappelijke feiten over het gebied van Broca (het motorisch spraakcentrum in de hersenen). Daarmee ontnemen ze je deels de mogelijkheid om weg te drijven op de fantasie, zonder dat ze je daar daadwerkelijk een realistische weergave van een hersenbloeding voor teruggeven. Want hoe is het mogelijk om het sinistere gevoel te benaderen van de angst die iemand doormaakt wanneer hij in zijn eigen lijf gevangen zit? Zonder deze poging tot reconstructie was *Victor en zijn Vrouw* nog veel bevredigender geweest.

Esther Kleuver

★★★★☆

Gezelschap: Orkater; **voorstelling:** Victor en zijn Vrouw; **regie:** Gijs de Lange; **muziek:** Wim Selles; **toneelbeeld:** Catharina Scholten; **kostuums:** Bernadette Corstens; **van/door:** Geert Lageveen, Titus Tiel Groenestege, Leopold Witte en Ria Marks; **gezien:** Tooneelschuur, Haarlem; **info:** www.orkater.nl.

■ Scènefoto
uit 'Victor
en zijn
vrouw': her-
halende si-
tuaties.

FOTO:
BEN VAN DUIN